

ПОЗНАВАЧЪТЪ ОТЪ УМНИКОВО

Бай Станьо Познавачтъ се връщаше пешкомъ отъ града, съ тежъкъ товаръ на гърба. Времето бѣше горещо. Уморенъ и изпотенъ, той спираше често да си почива.

По едно време го настигна автомобилъ. Бай Станьо спрѣ срѣдъ пѣтя, сложи товара на земята и замаха съ рѣце като вѣтрна мелница.

— Стой, бре автомобилчо! Спри!

Господартъ на автомобила, който самъ караше, видѣ бае Станя и спрѣ колата.

— Закжде отивашъ, господине? — запита бае Станьо.

— За село Умниково.

— И азъ съмъ отъ тамъ, — рече бае Станьо. — Закарай ме до село. Капналь съмъ отъ умора. Пѣкъ и колата ти е праздна.

— Колко ще дадешъ? — запита шеговито господартъ.

— Азъ съмъ сироманъ човѣкъ, господине. Пари нѣмамъ.

— Добре, качи се, — рече весело господинтъ. — Пари не ща, но нали си отъ Умниково, кажи нѣщо умно, преди да трѣгнемъ.

— Добре, — каза бае Станьо, който бѣше весель човѣкъ